

нервноболни, а това е по ужасно отколкото да се гледат ранени, от които може да се очаква поне привидно изцъбряване, когато от тях нещастници не може да се очаква никакво оздравяване. Електрическите машини едва ли биха могли да ги спасятъ.

— Сестро, ще те изпратимъ въ болницата на Червения кръстъ, тамъ ще ти бжде по-добре — заприказва ми единъ отъ лѣкаритѣ.

— Не, не искамъ. Азъ ще остана тукъ.

— Не можешъ да останешъ между тия нервноболни... всѣки тѣхенъ викъ, всѣко тѣхно потрѣпване ще те довежда до ужасъ. Ти страдашъ, а да се увеличаватъ страданията ти ще бжде безполезно. Ето, сега се поправяшъ, а въ Червения кръстъ ще бждешъ и по добре гледана.

— Азъ съмъ здрава и тукъ ще си остана. Ще видите, че отъ утрѣ ще почна наново да работя. . .

Лѣкарътъ се изсмѣ недовѣрчиво, кимна глава, както правеше винаги предъ умирающитѣ войници и си отиде. Азъ посѣдѣхъ още малко вънъ и се прибрахъ въ стаята си. Тамъ самарянката Лола поставяше хризантеми въ една пукната ваза.

— Донесохъ ти хризантеми. . . у дома сж се нацѣфтели, като безумни. Моя мжжъ много ги обичаше, той живѣеше съ тѣхъ, както съ децата. Той ми казваше винаги, че смъртъта бѣга отъ цвѣтята. . . Тѣ биле радостъ, голѣма радостъ и въ най-непоносимата скръбъ. . .

— Ахъ, Лола, много ти благодаря. . . Ти разведри душата ми. Колко е мило отъ твоя страна, че си ми ги донесла.

— Така искамъ да те видя радостна и здрава. Всички страдаме за тебъ, Евге, всички.

— Богъ да те възнагради за тия ти страдания, Лоле. . . — И притиснахъ лицето си къмъ нейнитѣ гърди. Азъ плачехъ отъ радостъ, че съмъ здрава.

22. Октомврий.

Събудихъ се отъ тежъкъ, ала спокоенъ сънъ. Добре съмъ. Очитѣ спокойно се рѣятъ изъ стаята, а въ душата ми клокоче радостъ. Отдавна, много отдавна не съмъ усѣщала такава лекота въ цѣлото си сжщество.